

לב העיברי

לא קהילת פ"ב, וכמו שמתחילת, כי חכם עדיף מנביא, יהכיר שנספיק הוימים יתניצני פורצני גדר, ויכול לצאת מהם, השפלת תורה יוראת ה' ביד רמה, ואם בזה ירוסם קרנם, יהיה נשפל עיני קרן הקו' ה' ותורתו, ע"כ קאמר רק אנשו, יהודי סגולה (כפרשיי שלח רק אנשים אלי צדיקים), פ"ב, אשר לא הלכיו אחרי עצת ערב רב, הם יקבלו הברכה הפרטית של רבנינו, שירוסם ה' קרנם כפרט, בתוך הרמת קרן כלל ישראל בכלל, עד כי יבא שילה, יאמי הם סוף הדברים, אשר דיבר ר"מ ז"ל אל עדתו סמוך למותו ממש -- כתיב ואת הברכה אשר ברך משה איש האלהים את בני ישראל לפני מותו, מה יזאת הברכה

אביוניהו דע"ו היא, יע"ו צריכין לשרש אחריה, ילקח ג'ון יחבי את השברים עד כתיב, וכפ העלילות של הראשים בערכאות, לא היעילו נגד אמתה יראתם -- ש"כ פעם אחד הקשו הראשי בני פריץ לבטל כפ"ב, המנהג שיהל קלאפן ומיד עמד הקצין הנכבד, הרבני מיה' צבי הוריש יפה ז"ל, ילקח פטיש בידו ואמר: הם יעבירו השוהל-קלאפער, יאמי אך בעצמי ערב יבוקר שיהל-קלאפער, וכאשר ראי בן נשאר המנהג בקדם.

ש"כ פעם א' הערצו הבני פריץ, על מרן רבנינו על דרשיתיו, שהיא דירש נגד הקו' בני ארם, על שפעם, אחר, אמר רבנינו ז"ל שגם על מצות שבין אדם לחבירו, שמקיימים דשעים אין מקבלים עליהם שבה, מפני שאין עיבודן הצין ה' אלא לדעת אניש, יבן עוד עלילות, שמסרי על רבנינו ז"ל, עד שבא דבר משפם, שאין רשית לרבנינו ז"ל דרריש כרבים עיד, ח"ן הספר ישבת תשובה, ישמהו מאד הרשעים כי בקוין בעיניהם, היו הרשות רבנינו ז"ל על ששפך על ראשם איש ג'חלים, לזמן מיעט אה"ז מת צורבא מרבנן אחר, סמוך לפ"ב מיד ציה רבנינו לשמש שיכרו, שיהיה הספר בבחינת הגדולה, ודקר את הפריצים כמקרות הרב בדבוריו, וחוסף לדבר או הילך ימיסוף דברים קשים כעידו, יאחד היה בין אפיקורסים קצין ית"ח גדול, יאפיקורס גדול, וכאשר שמע שרבנינו מוכיר גמרא אחת אמר לחבריו אין זו גמרא כלל, אך מאחריו עמד צורבא מרבנן אחר, כשמי מיה' סגור ל"ב ז"ל, כאשר שמע בן ר"ן לביתו, יכניא לזם גמרא, והמתין עד עת יציאת כרבינו, יעמד שם על הפתח, וכאשר בא האי קצין ית"ח אפיקורס בעל מהבה ספר . . . קראי כרבים, אין זה גמרא אמרת, הרי רק הגמרא יראה איתו ל"ו כרבים, נגד זריחת הרבנות, ישרם שראה כמעט הגמרא הרים ידו, יתכה איתו כרבים מכה אחת אפים על החני, אין זה גמרא אמרת, נגד רבנינו ז"ל, יתקד האפיקורס בכדו בוין יקצף רבית, ושיב עוד הא פצה, פד, בעת דואת היו רבים אפיקורסים הציפוב, בעיני עה רבנינו ז"ל יתקד מבעת, ידו אם כה בן הציפוי פניהם, עד שעשי סעודה בתשעה באב למיל דיות רבנינו ז"ל, וכרבי בקו' הם נכרך האלהינו, יערב רב היה המיד בין ישראל אשר היו אפיקורסים דשעים ית"ח ייתת עיד מאשר הם כדרינו, אך בני ישראל הפשטנים, מכרו נפשם על קד שבקרות מנמיסו ישראל, ק"ח היראים ק"ח החסידים, יאיתו בעינים כמה פעמים, אף אצל קיום מדיניות הקדמונים, הלב היה גור אריה יהודי, יתדם היה דם ישראל, יתני נפשם על גדרו הרת כפרהסיו, וזה העיקר הראשינים שמסרי נפשם על קדושת השם יכ"ו (ברכות דף ח"ו).